

DIANA GABALDON TOBELE TOAMNEI

VOL. I

Traducere din limba engleză

GABRIEL STOIAN

Cuprins

<i>Mulțumiri</i>	7
<i>Prolog</i>	11

PARTEA ÎNTÂI. O, MÂNDRĂ LUME NOUĂ

1. O spânzurare în Eden.....	15
2. În care întâlnim o fantomă.....	44

PARTEA A DOUA. TRECUTUL IMPERFECT

3. Motanul pastorului.....	81
4. O apariție din trecut.....	96
5. La două sute de ani depărtare de ieri.....	111

PARTEA A TREIA. PIRAȚI

6. Mă lupt cu o hernie.....	121
7. Perspective mari, pline de pericole.....	135
8. Un bărbat de vază.....	158
9. Două treimi de fantomă.....	184

PARTEA A PATRA. RIVER RUN

10. Jocasta.....	209
11. Legea vărsării de sânge.....	245
12. Întoarcerea lui John Quincy Myers.....	260
13. O cercetare a conștiinței.....	277

PARTEA A CINCEA. ETERNELE CÂMPURI DE CĂPȘUNI

14. Fuga de mânia ce va să fie.....	327
-------------------------------------	-----

15. Sălbaticii nobili.....	343
16. Prima lege a termodinamicii.....	362

Respect pentru oameni și cărți

PARTEA A ȘASEA. JE T'AIME

17. Acasă de sărbători.....	381
18. O dorință necuviincioasă.....	400

PARTEA A ȘAPTEA. PE MUNTE

19. Binecuvântarea vetrei.....	415
20. Corbul alb.....	433
21. O noapte pe un munte înzăpezit.....	442
22. A vechii patimi urmă.....	479
23. Țeasta de sub piele.....	486
24. Scrisori: marea artă a iubirii.....	530
25. Apare un șarpe.....	534
26. Boală și iar boală.....	559
27. La pescuit de păstrăvi în America.....	574
28. O discuție aprinsă.....	592
29. Osuarele.....	623

PARTEA ÎNTÂI

O, MÂNDRĂ LUME NOUĂ¹

Charles Jones (1767)

Am ajuns în cele mai frumoase locuri de a te relaxa. Dacă ai rămas în oraș, ai putea să te simți ca un străin în propria ta țară. Dar aici, în această lume nouă, te simți ca acasă. Este o senzație minunată. Ai văzut cum se schimbă totul? De la clădirile impresionante la oamenii care te înconjoară. Este o lume nouă, o lume plină de viață și de culoare. Ai văzut cum se schimbă totul? De la clădirile impresionante la oamenii care te înconjoară. Este o lume nouă, o lume plină de viață și de culoare.

Eu o văd în ochii tăi, în chipul tău. Charles Jones în lumea nouă. Este o lume nouă, o lume plină de viață și de culoare. Ai văzut cum se schimbă totul? De la clădirile impresionante la oamenii care te înconjoară. Este o lume nouă, o lume plină de viață și de culoare.

În acele momente deveniți o parte din lumea nouă. Este o lume nouă, o lume plină de viață și de culoare. Ai văzut cum se schimbă totul? De la clădirile impresionante la oamenii care te înconjoară. Este o lume nouă, o lume plină de viață și de culoare.

Mă simt ca un străin în propria ta țară. Charles Jones în lumea nouă. Este o lume nouă, o lume plină de viață și de culoare.

¹ W. Shakespeare, *Furtuna*, Act V, trad. de Leon Levițchi (n. tr.).

O SPÂNZURARE ÎN EDEN

Charleston, iunie 1767

Am auzit tobele cu mult înainte de a le vedea. Bătăile îmi răsunau cu ecou în stomac, de parcă și eu aș fi fost golită pe dinăuntru. Sunetul străbătea prin mulțime, un ritm aspru și milităresc, menit să fie auzit, în ciuda discuțiilor sau a focurilor de armă. Am văzut oamenii întorcând capetele și amuțind, ridicând privirile pe porțiunea din East Bay Street care trecea prin dreptul scheletului pe jumătate construit al clădirii noi Vămi, către Grădinile White Point.

Era o zi toridă, chiar pentru Charleston în luna iunie. Locurile cele mai bune se aflau pe digul de apărare, unde aerul circula; aici, jos, te simțeai ars de viu. Cămașa îmi era îmbibată de sudoare, iar corsetul din bumbac îmi atârna între sâni. Mi-am șters fața pentru a neceza oară în tot atâtea minute și mi-am ridicat părul greu, împletit, sperând în van să simt o adiere răcoroasă pe gât.

În acele momente devenisem îngrozitor de conștientă de propriul gât. Fără să mă observe nimeni, mi-am dus o mână la baza lui, lăsând degetele să îl cuprindă. Am simțit pulsul bătând în arterele carotide, alături de duritul tobelor, iar când am respirat, aerul înfierbântat mi s-a încheșat în gât, parcă sufocându-mă.

Mi-am coborât imediat mâna și am inspirat cât de puternic am putut. Asta s-a dovedit a fi o mare greșală. Bărbatul din fața mea nu se îmbăia de mai bine de o lună; marginea jaboului din jurul gâtului

său gros era negru de mizerie, iar straiile lui miroseau acru și a mușegai, ceva înțepător chiar și în mijlocul mulțimii care duhnea a sudoare. Mirosul de pâine fierbinte și slănină de porc friptă care venea dinspre tarabele vânzătorilor de mâncare plutea apăsător peste cel de mosc emanat de algele în putrefacție din mlaștină, îndulcite puțin de adierea sărată care venea dinspre port.

Aveam în față câțiva copii, care își lungeau gâturile și se holbau tâmp, ieșind în goană de sub stejari și palmieri pentru a privi în lungul străzii, fiind chemați să se întoarcă de părinții neliniștiți. Fata din apropierea mea avea gâtul ca partea albicioasă a unui fir de iarbă, subțire și fraged.

Prin mulțime s-a propagat apoi un val de agitație; procesiunea spre spânzurătoare se vedea la capătul celălalt al străzii. Răpăitul tobelor se auzea mai tare.

– Unde e? a mormăit Fergus, aflat alături de mine, întinzându-și gâtul pentru a vedea. Știam eu că trebuia să merg cu el!

– O să ajungă el aici.

Am dat să mă ridic pe vârfurile picioarelor, dar n-am făcut-o, socotind că așa ceva ar fi fost lipsit de demnitate. În schimb, am aruncat o privire în jur, căutându-l din ochi. Întotdeauna reușeam să-l văd pe Jamie într-o mulțime; avea umerii și capul deasupra mai tuturor bărbaților, iar părul lui reflecta lumina într-o nuanță de aur roșiatic. Nici urmă de așa ceva, ci doar o mare agitată de bonete și tricornuri, ferindu-i de arșiță pe cetățenii care veniseră prea târziu pentru a găsi un loc la umbră.

În frunte se aflau flamurile, fluturând deasupra capetelor oamenilor agitați, drapele ale Marii Britanii și ale Coloniei Regale din Carolina de Sud. Și încă unul, purtând însemnele de familie ale lordului guvernator al coloniei.

În urma lor veneau toboșarii, pășind câte doi în marș, iar bețele lor băteau într-o mișcare ameteitoare. Mărșăluiau încet, într-un ritm inexorabil și sumbru. Un marș al morții, cred că așa numeau acea cadență aparte; foarte potrivită, având în vedere circumstanțele. Celelalte zgomote erau înăbușite de duruitul tobelor.

În urma toboșarilor pășea plutonul soldaților cu tunici roșii, iar în mijlocul lor se aflau condamnații.

Erau trei la număr, cu mâinile legate în față, prinși laolaltă cu un lanț care trecea prin inelele din fier ce le încercuiau gâturile. Primul bărbat era scund și vârstnic, cu haine zdrențuite și mizere, o epavă nenorocită, care se bălăbănea și se împleticea mereu, astfel încât preotul în sutană neagră, care pășea alături de condamnați, se vedea obligat să îl prindă de un braț pentru a-l împiedica să se prăbușească la pământ.

– Acela e Gavin Hayes? Mi se pare că îi este rău, am murmurat eu către Fergus.

– E beat.

Cuvintele rostite încet au venit din spatele meu și, răsucindu-mă, l-am văzut pe Jamie stând aproape de umărul meu, cu ochii ațintiți asupra jalnicei procesiuni.

Dezechilibrarea bărbatului scund împiedica înaintarea coloanei, deoarece împleticelile lui îi sileau pe cei doi bărbați înlănțuiți de el să meargă brusc în zigzag pentru a rămâne în picioare. Impresia generală era aceea dată de trei bețivi care se întorc acasă de la taverna din apropierea casei, ceea ce contrazicea cumplit solemnitatea ocaziei. Am auzit pufnete de răs acoperind duruitul tobelor, dar și strigăte și vorbe de batjocură din partea oamenilor aflați pe balcoanele din fier forjat ale caselor de pe strada East Bay.

– Tu ai reușit asta?

Am întrebat discret, ca să nu atrag atenția nimănui, dar puteam la fel de bine să răcnesc și să-mi flutur brațele; nimeni nu avea ochi și urechi decât pentru scena din fața noastră.

Mai curând l-am simțit decât l-am văzut ridicând din umeri când a făcut un pas în față pentru a sta alături de mine.

– Asta m-a rugat el, a spus Jamie. Și i-am oferit tot ce era mai bun.

– Brandy sau whisky? a întrebat Fergus, cântărind înfățișarea lui Hayes cu un ochi de expert.

– Micuțule Fergus, omul e scoțian. Glasul lui Jamie a rămas la fel de calm ca și chipul lui, dar eu am perceput ușoara încordare pe care o trăia. Whisky a cerut, whisky i-am dat.

– Înțeleaptă alegere. Cu puțin noroc, nici măcar nu va băga de seamă când îl vor spânzura, a mormăit Fergus.

Bărbatul scund scăpase din strânsoarea preotului și căzuse lat pe drumul presărat cu nisip, trăgându-l pe unul dintre tovarășii lui în genunchi; ultimul condamnat, un tânăr înalt, a rămas în picioare, dar

s-a legănat nebunește în încercarea de a-și păstra echilibrul. Mulțimea era pe punctul de a mugi de veselie.

Îmbujorat atât de furie, cât și de arșiță, căpitanul gărzii radia o lumină stacojie între albul perucii și metalul pieptarului. A răcnit un ordin, în timp ce tobele și-au continuat duruitul sumbru, iar un soldat s-a repezit să îndepărteze lanțul care îi lega pe condamnați. Hayes a fost ridicat în picioare fără menajamente de doi soldați, care l-au prins fiecare de câte un braț, iar procesiunea și-a continuat drumul oarecum mai ordonat.

În momentul în care au ajuns la locul spânzurătorilor – unde, sub crengile unui stejar uriaș și înverzit, se afla o căruță trasă de un catâr –, nimeni nu a mai râs. Am perceput în tălpi vibrația tobelor. M-am simțit puțin slăbită din cauza soarelui și a mirosurilor respingătoare. Tobele au amuțit brusc, iar în tăcerea aceea urechile au început să-mi țiuie.

– Englezoaico, nu e nevoie să te uiți, mi-a șoptit Jamie. Întoarce-te la căruța noastră.

El a rămas cu ochii ațintiți, fără să clipească, asupra lui Hayes care, ținut strâns de cei doi soldați, se clătina și bolborosea ceva, privind amețit în jur.

Urmărirea acelei scene era ultimul lucru pe care mi-l doream. Dar nici nu-l puteam lăsa pe Jamie să trăiască singur acea experiență. El venise pentru a-l vedea pe Gavin Hayes, iar eu venisem ca să fiu cu Jamie. I-am atins o mână.

– Voi rămâne.

Încordându-și umerii, Jamie și-a îndreptat spatele. A făcut un pas în față, ca să se asigure că era vizibil în acea mulțime. Dacă Hayes mai era îndeajuns de treaz ca să vadă ceva, atunci ultimul lucru pe care îl va vedea pe acest pământ va fi chipul unui prieten.

Și îl vedea. Hayes s-a holbat încoace și încolo când l-au urcat în căruță, și-a răsucit gâtul privind disperat în jur.

– *Gabhainn! A charaid!*¹ a strigat Jamie pe neașteptate.

Hayes l-a descoperit imediat și a încetat să se zbată. A rămas în poziție de drepti, legănându-se ușor în timp ce i s-a citit sentința: furtul sumei de șase lire și zece șilingi. Era acoperit cu praf roșiatic, iar

¹ „Gavin! Prietenel!“ *Gabhainn* este o formă scoțiană pentru numele Gavin (n. tr.).

broboane de sudoare atârneau tremurător de miriștea căruntă de pe bărbie. Preotul s-a apropiat mai mult de el și i-a spus grăbit câteva cuvinte la ureche.

Apoi tobele au reînceput să bată, de astă dată într-un duruit constant. Călăul a trecut ștreangul peste capul aproape chel și l-a fixat strâns, așezând nodul cu precizie, exact sub ureche. Comandantul gărzii a stat încordat, cu sabia ridicată.

Brusc, condamnatul s-a îndreptat de spate. Privind spre Jamie, a deschis gura, ca și cum ar fi vrut să spună ceva.

Sabia a sclipit în soarele dimineții, iar tobele au amuțit, cu un bufnet final.

M-am uitat la Jamie; se holba la spânzurătoare, alb la față. Cu coada ochiului am văzut frânghia legându-se și tresărirea slabă, din reflex, a acelui sac de haine. Prin aer a răzbătut o duhoare înțepătoare de urină și de fecale.

Aflat de cealaltă parte a mea, Fergus a urmărit totul fără nicio tresărire.

- Cred că până la urmă a băgat de seamă, a murmurat el cu regret în glas.

Cadavrul se legăna slab, o greutate moartă oscilând ca o bucată de plumb la capătul frânghiei. Din mulțime s-a auzit un oftat, trădând deopotrivă spaimă și ușurare. Rândunelele-de-mare ciripeau pe cerul arzător, iar sunetele din port abia ajungeau până la noi prin aerul apăsător, totul era învăluit în tăcere. Din locul în care mă aflam am putut auzi vag căderea câtorva picături de lichid de pe vârful unui pantof al cadavrului care se balansa.

Nu-l cunoscusem pe Gavin Hayes și nu sufeream personal pentru moartea lui, dar mă bucuram că ea survenise imediat. Trăind o senzație ciudată de intruziune, am aruncat pe furiș o privire spre el. Era o modalitate publică de a îndeplini un act foarte intim și m-am simțit jenată că priveam așa ceva.

Călăul își cunoștea bine meseria; nici vorbă de zbateri nedemne, ochi ieșiți din orbite sau limbă atârând din gură; capul mic și rotund al lui Gavin era înclinat foarte mult într-o parte, iar gâtul, întins în mod grotesc, era rupt perfect.

Era o execuție perfectă din mai multe puncte de vedere. Convins că Hayes murise, comandantul gărzii a făcut semn cu sabia pentru ca următorul condamnat să fie adus la spânzurătoare. I-am văzut ochii urmărind șirul de uniforme roșii, apoi dilatându-se de revoltă.

În același moment, din mulțime s-au auzit strigăte și curând s-a iscat un val de emoție. Oamenii au întors capetele și s-au împins unii pe alții, încercând să vadă ceva ce nu mai putea fi văzut.

– A dispărut!

– Uite-l colo!

– Prindeți-l!

Era vorba despre cel de-al treilea condamnat, tânărul înalt, care profitase de clipa morții lui Gavin pentru a evada, strecurându-se pe lângă soldații care ar fi trebuit să îl supravegheze, dar care nu reușiseră să reziste fascinației irezistibile pe care o exercitase spânzurătoarea.

Am văzut o mișcare ușoară înapoia tarabei unui vânzător de mâncare, apoi sclipirea unor șuvițe de păr blond-închis. Și câțiva dintre soldați au văzut același lucru și s-au năpustit într-acolo, dar ceva mai mulți s-au repezit în alte direcții, astfel că, în acea stare de derută, s-au ciocnit între ei și nu au reușit nimic.

Cu chipul împurpurat și abia făcându-se auzit în acel vacarm, comandantul gărzii răcnea ordine. Condamnatul rămas, care părea stupefiat, a fost luat pe sus și dus înapoi în direcția Tribunalului Gărzii, în timp ce tunicile roșii au început să se așeze în ordine, parcă biciuiți de vocea comandantului lor.

Jamie mi-a cuprins talia cu brațul și m-a tras din calea valului de oameni. Mulțimea se retrăgea din fața soldaților, care se așezaseră din nou în formații și mărsăluiau spre cazarma lor, sub ordinele furioase și sumbre ale sergentului care îi comanda.

– Am face bine să-l găsim pe Ian, a spus Jamie, ferindu-se de un grup de calfe agitate. I-a aruncat o privire lui Fergus și a arătat cu capul spre spânzurătoare și povara tristă a acesteia. Să revendici cadavrul, ai înțeles? Ne întâlnim mai târziu la Willow Tree.

– Crezi că-l vor prinde? am întrebat în timp ce ne croiam loc prin mulțimea ca o vâltoare, îndreptându-ne spre o străduță pietruită care ducea către cheiurile negustorilor.

– Cred că da. Unde se poate duce?

A vorbit cu un aer absent, iar între sprâncene i-a apărut o dungă îngustă. Îmi era limpede că încă se gândea la bărbatul mort și nu putea să-și îndrepte atenția spre cei vii.

– Hayes avea familie? l-am descusut eu.

Jamie a clătinat din cap.

– L-am întrebat și eu asta când i-am dus băutura. Credea că ar putea avea un frate în viață, dar nu știa unde se află. Fratele lui a fost trimis la muncă la scurtă vreme după Revoltă, în Virginia, după părerea lui, dar n-a primit nicio veste de la el.

Nici nu era de mirare; un muncitor sub contract nu avea la dispoziție niciun mijloc de comunicare cu neamurile rămase în Scoția decât dacă angajatorul lui era îndeajuns de bun ca să trimită o scrisoare în numele lui. Și, bun sau nu, era puțin probabil ca vreo scrisoare să-i fi parvenit lui Gavin Hayes, care își petrecuse zece ani în închisoarea de la Ardsmuir, după care fusese și el trimis la muncă în America.

– Duncan! a strigat Jamie, iar un bărbat înalt și slab s-a întors și a ridicat o mână în semn de recunoaștere.

Și-a făcut loc prin mulțime rotindu-se, iar singurul lui braț a descris un arc larg pentru a-i îndepărta pe trecători.

– *Mac Dubh*, a spus el, dând din cap către Jamie în semn de salut. Doamnă Claire!

Pe fața lui prelungă și îngustă se citea tristețea. Și el fusese cândva deținut la Ardsmuir, laolaltă cu Hayes și cu Jamie. Doar pierderea brațului din cauza unei infecții îl salvase de la a fi trimis la muncă împreună cu ceilalți. Cum nu era apt pentru munci grele, fusese grațiat și eliberat, pentru a muri de foame – asta până când l-a descoperit Jamie.

– Domnul să-l odihnească pe sărmanul Gavin! a spus Duncan, clătinând îndurerat din cap.

Drept răspuns, Jamie a mormăit ceva în gaelică și și-a făcut cruce.

Apoi s-a îndreptat de spate, alungând apăsarea acelei zile cu un efort vizibil.

– Mda, asta e. Trebuie să merg la docuri ca să aranjez plecarea lui Ian, apoi vom vedea unde o să-l îngropăm pe Gavin. Dar mai întâi trebuie să rezolv problema băiatului.

Ne-am croit drum cu greu prin mulțime până în docuri, strecurându-ne printre grupuri de oameni care comentau cele întâmplare,

ferindu-ne de căruțe și de roabe care treceau cu indiferența celor care au cu adevărat o treabă de făcut.

Un șir de soldați cu tunici roșii a apărut în marș forțat de la celălalt capăt al cheiului, despicând mulțimea ca oțetul turnat peste măioneză. Soarele sclipea fierbinte în vârfurile baionetelor, iar ritmul pașilor lor se auzea prin vuietul mulțimii ca bătaia înăbușită a unei tobe. Până și oamenii care trăgeau târgi sau cărucioare s-au oprit brusc pentru a le lăsa cale liberă.

– Atenție la buzunar, englezoaico, mi-a spus Jamie la ureche, împingându-mă prin spațiul îngust dintre un sclav cu turban, care ținea de mână doi copilași, și un predicator ambulant, care se cocoțase pe o ladă. Omul striga ceva despre păcat și căință, dar, din cauza zgomotului din jur, am înțeles doar câte un cuvânt din trei.

– E cusut bine, l-am asigurat, dar am dus totuși mâna spre el ca să ating mica greutate care se legăna lângă coapsa mea. Dar al tău?

El a zâmbit, apoi și-a împins tricornul în față și a mijit ochii de un albastru intens ca să și-i ferească de soare.

– E acolo unde ar trebui să-mi fie tașca¹, dacă aş purta așa ceva. Câtă vreme nu dau peste vreo femeiușcă iute de mână, n-o să am probleme.

Am aruncat o privire spre șlițul ușor proeminent al pantalonilor lui, apoi am ridicat ochii spre fața lui. Înalt și cu umeri lați, cu trăsături clar conturate și îndrăznețe și cu ținuta mândră a unui scoțian, atrăgea privirea oricărei femei ce ar fi trecut pe lângă el, chiar dacă avea capul acoperit cu un tricorn sobru de culoare albastră. Pantalonii, împrumutați, erau mult prea strâmți și nu reușeau nicidecum să strice efectul general – efect întărit de faptul că el nu își dădea deloc seama de asta.

– Ești o ispită umblătoare pentru femeiuști, am spus eu. Stai lângă mine; te apăr eu.

El a râs și m-a prins de braț când am ieșit într-un loc ceva mai puțin aglomerat.

– Ian! a strigat el când și-a zărit nepotul, cu un cap mai înalt decât oamenii din mulțime. După o clipă, băiatul deșirat și ațos s-a desprins

¹ În original, *sporrán*, un săculeț care suplinește lipsa buzunarelor kiltului (n. tr.).

dintre oameni, și-a ridicat smocul de păr căzut peste ochi și a zâmbit cu gura până la urechi.

– Unchiule, credeam că n-o să te mai revăd! a exclamat el. Iisuse, aici sunt mai mulți oameni decât în Lawnmarket din Edinburgh!

Și-a trecut o mânecă peste fața lungă, nu tocmai atrăgătoare, lăsând o dără de murdărie pe un obraz.

Jamie s-a uitat chiorâș la nepot.

– Ian, după ce ai văzut un om murind, pari indecent de vesel.

În încercarea de a căpăta un aer solemn și decent, tânărul s-a grăbit să își schimbe expresia feței.

– A, nu, unchiule Jamie, a spus el. N-am asistat la spânzurare. Duncan a ridicat ochii spre el, și Ian a roșit ușor. Nu, nu m-am temut să văd așa ceva; doar că am avut... am vrut să fac altceva.

Jamie a surâs discret și l-a bătut ușor pe spate.

– Nu te necăji, Ian. Nici eu n-aș fi vrut să văd așa ceva, numai că Gavin mi-a fost prieten.

– Știu, unchiule. Îmi pare rău. În ochii mari și căprui ai băiatului, singura trăsătură care îl făcea atrăgător, a apărut o expresie de com-pătimire. Mi-a aruncat o privire. A fost groaznic, mătușico, adevărat?

– Da, am spus eu. Dar s-a terminat.

Am scos batista umezită din corsaj și m-am ridicat pe vârfuri ca să-i șterg pata de murdărie de pe obraz.

Duncan Innes a clătinat din cap cu un aer trist.

– Da, sărmanul Gavin. În fine, a avut parte de o moarte rapidă în loc să moară de foame și nu avea altă ieșire decât să...

– Să mergem, l-a întrerupt Jamie, pentru că nu dorea să piardă vremea cu lamentări inutile. *Bonnie Mary* ar trebui să fie aproape de capătul celălalt al cheiului.

L-am văzut pe Ian aruncându-și ochii spre Jamie și sumetindu-se, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar Jamie se întorsese deja spre port și își croia drum cu coatele prin mulțime. Ian s-a uitat la mine, a ridicat din umeri și mi-a oferit brațul.

L-am urmat pe Jamie în spatele depozitelor înșirate de-a lungul cheiului, ocolind marinari, hamali, sclavi, pasageri, clienți și negustori de tot soiul. Charleston era un port important și afacerile prosperau, deoarece în fiecare lună a sezonului prielnic soseau și plecau spre Europa peste o sută de corăbii.

Nava *Bonnie Mary* îi aparținea unui prieten de-al vărului lui Jamie, Jared Fraser, care plecase în Franța să facă avere din comerțul cu vinuri și reușise în mod strălucit. Cu puțin noroc și de dragul lui Jared, căpitanul lui *Bonnie Mary* putea fi convins să îl ducă pe Ian la Edinburgh, permițându-i să lucreze în timpul traversării ca asistent camerist.

Perspectiva nu îl entuziasma pe Ian, dar Jamie era hotărât să profite de prima ocazie pentru a-l expedia pe nepotul răătăcitor înapoi în Scoția. Între altele, știrea că *Bonnie Mary* va ajunge la Charleston ne făcuse să venim aici din Georgia, unde, în urmă cu două luni – din întâmplare – puseseăm piciorul în America.

Când treceam prin dreptul unei taverne, o ospătăriță șleampătă a ieșit cu un vas cu lături. L-a zărit pe Jamie și a rămas nemișcată, cu vasul lipit de o coapsă, i-a aruncat o privire și i-a zâmbit cu buzele țuguiate. Pășind hotărât spre port, el a trecut pe lângă ea fără să se sinchisească. Femeia a clătinat din cap, a aruncat lăturile spre porcul care dormea lângă trepte și a intrat furtunos în tavernă.

Jamie s-a oprit și a dus o mână streășină la ochi pentru a se uita spre șirul de catarge înalte, iar eu am ajuns lângă el. A tras fără să vrea de șnurul din partea din față a pantalonilor, ca să și-i așeze mai bine, iar eu l-am prins de braț.

– Giuvaierile familiei sunt la locul lor, da? am murmurat eu.

– Cam chinuite, dar întregi, m-a asigurat el. A tras de cusătura șlițului și a făcut o grimasă.

– Mai bine le ascundeam în fund, așa cred.

– Mai bine tu, amice, decât eu, am replicat zâmbind. Eu, una, aș prefera să fiu jefuită.

Astea erau giuvaierile familiei. Fuseserăm împinși spre coasta Georgiei de un uragan, ajunseserăm acolo uzi, zdrențăroși și săraci – cu excepția câtorva pietre prețioase mari și scumpe.

Speram că, în înțelepciunea lui, căpitanul lui *Bonnie Mary* îl aprecia îndeajuns pe Jared Fraser pentru a-l primi pe Ian ca asistent camerist, pentru că, în caz contrar, ne așteptau dificultăți mari în legătură cu traversarea.

Teoretic, în punga lui Jamie și în buzunarul meu era o avere considerabilă. Practic, în măsura în care ele ne erau de folos, pietrele acelea prețioase puteau fi la fel de bine niște pietricele oarecare culese de pe

o plajă. Deși nestematele reprezentau o modalitate ușoară și simplă de a transporta bogăția, problema era transformarea lor în bani.

Mai tot comerțul din coloniile sudice se făcea prin troc – în rest, se desfășura prin schimbul de bancnote provizorii sau note de mână în numele unui negustor sau al unui bancher bogat. Și bancherii bogați erau puțini în Georgia, iar cei dispuși să-și tezaurizeze capitalul în pietre prețioase, și mai puțini. Prosperul fermier care producea orez, la care stătuserăm în Savannah, ne asigurase că el abia dacă reușea să strângă două lire sterline în numerar – probabil că în întreaga colonie nu existau nici măcar zece lire în aur sau în argint.

Nu aveam nicio șansă de a vinde vreo piatră prețioasă în zonele nesfârșite de mlaștini sărăturoase și păduri de pini pe care le străbătuserăm în călătoria noastră spre Nord. Charleston fusese primul oraș destul de mare în care ajunseserăm și care să aibă negustori și bancheri capabili să ne ajute să lichidăm măcar o parte din valorile noastre înghețate.

Cu toate astea, nimic nu avea să rămână înghețat în Charleston în cursul verii, am gândit eu. Firicele de sudoare mi se scurgeau pe gât, iar pânda cămășuței de sub corset era udă și mototolită pe piele. Chiar și aproape de port, la acea oră din zi, nu se simțea nicio adiere, iar mirosurile de smoală încinsă, pești morți și hamali asudați erau aproape copleșitoare.

În ciuda protestelor formulate de soții Olivier, oameni amabili care ne găzduiseră când naufragiaserăm practic la ușa lor, Jamie insistase să le dăruim una dintre pietrele prețioase în semn de mulțumire pentru ospitalitatea lor. În schimb, ei ne dăduseră o căruță cu coviltir, doi cai, haine de drum, hrană pentru călătoria spre Nord și o mică sumă de bani.

Așa că în buzunarul meu se aflau șase șilingi și o monedă de argint de trei penny, ceea ce constituia întreaga noastră avere pe care o puteam cheltui.

– Pe aici, unchiule Jamie, a spus Ian, întorcându-se și făcându-i semne insistente lui Jamie. Vreau să-ți arăt ceva.

– Despre ce e vorba? a întrebat Jamie, strecurându-se printr-un grup de sclavi transpirați, care încărcau calupuri prăfuite de indigo uscat într-o navă de mărfuri ancorată la chei. Și cum de-ai căpătat ceva? N-ai niciun ban, adevărat?